

Den samvittighedsfulde tyv

Af Anna Maria Aslan, journalist (DJ)

"STOP TYVEN!!! HJÆLP – STOP TYVEN – STOP HAM!!" skrider en grådkvalt, desperat kvindestemme af sine lungers fulde kraft i det fjerne. Vi standser alle brat og lytter opmærksomt. Og ser os rådvildt omkring på Strøget denne sommeraften i København. Lyden af to par hastige løbeskridt tager til, og der kommer han så. En solidt bygget nordisk mand i lys ruskindsjakke og med en sort læderboks af den type, de butiksdrevende bruger til at deponere omsætning i. Et par unge mænd sætter efter ham, men må opgive. Så når kvinden omsider frem til Strøget, hvor hun udmatter stopper og fortvivlet knækker sammen.

Hvad er det for to livsforløb, der støde sammen der? En kvinde, der måske har optaget et større banklån for at etablere butik og varelager. Der stjal han så dagens eller ugens omsætning – og dermed røg kvindens mulighed for at møde sine økonomiske forpligtelser, medmindre hun har haft råd til en erhvervsforsikring.

Og hvem er han? Hvordan bliver man sådan? Hvad er der blevet af det høviske og omsorgsfulde beskytterinstinkt, vi kender hos ordentlige mænd? Hvad har formet ham til at blive sådan, for engang har han jo også været en sød lille dreng? Hvad gjorde livet ved ham?

Halvandet år senere

Jeg står ved kassen i supermarkedet og skal betale for mine varer. Jeg famler efter lynlåsen i min taske og opdager, at tasken er åben. Med snigende panikfølelse leder jeg febrilsk og desperat efter min pung. Den er væk. Er rystet over, at jeg har været så åndsfraværende, at jeg slet ikke mærkede tyveriet. Møder forståelse og medfølelse blikke fra mennesker i køen og ekspedienten. Personalet orienterer omgående centrets butiksdetektiver og hjælper mig med telefonnumre, så jeg straks kan få spærret mine kort. Er vred og ked af det, men hvis det endelig skal være, så pyt da med de 300 kr. i kontan-

ter, der var i pungen. Værre er det med alle mine kort og personlige dokumenter. Det koster at få nye. Så er der billederne af min familie, og det piner mig næsten mest, for flere af dem har jeg ikke kopier af.

I en gammel brødpose

Et par dage efter kommer jeg træet hjem fra arbejde og tømmer rituelt min postkasse, inden jeg låser mig ind. I postkassen ligger en gammel brødpose – med alle mine kort, billeder og andre personlige sager. Naturligvis er de 300 kr. ikke med. Heller ikke det nye klippekort og de to ubrugte frimærkeark, jeg også kort forinden havde købt. Og min nye pung havde tyven også valgt at beholde. Men en stor følelse af taknemmelighed og tilgivelse svulmer alligevel i mig. Især er jeg bare så glad for at få billederne af min familie tilbage. Tyven er trods alt blevet hjemsoget af samvittighedsnag. Jeg kan heller ikke frigøre mig fra fornemmelsen af, at denne tyv har stjålet af nød. Filo-

soffen Ole Thyssen har på et tidspunkt sagt, at det forholder sig med moral som med graviditeter og fodboldmål. Det er enten eller. Man kan ikke være halvt gravid, score måske-mål eller være moralsk ugens seks dage, men ikke om søndagen. Det er jeg ikke enig med ham i. Verden er ikke sort og hvid, den er fuld af nuancer, og det samme er den måde, vi bør vurdere handlinger på. Sammenligner man det rå ran i Kattesundet med min oplevelse i forretningen, synes jeg trods alt, at der er noget forsonende og modigt over min samvittighedsfulde tyv. Vedkommende vovede at indfinde sig på min adresse med stor risiko for at blive pågrebet for at give mig mine personlige ejendele tilbage. Det nemmeste og sikreste havde jo været bare at smide dem væk.

Så tak for, at du ikke gjorde det – hvem du end er. ■

Foto: Scampix